

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 19/2015 z 24. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 19/2015 z 24. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 11/2012 z 10. mája 2013 uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní štyridsaťsedem mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 To 74/2013 z 30. októbra 2013 rozhodol o zrušení prvostupňového rozhodnutia a sám uznal sťažovateľa za vinného z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. a), § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní desať rokov nepodmienečne. Ako uvádza samotný sťažovateľ, *„Vzhľadom na skutočnosť, že po právoplatnosti rozhodnutia sa objavili nové skutočnosti, ktoré svedčia v prospech sťažovateľa... podal návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Námestovo sp. zn.: 4T/11/2012 a Krajskom súde Žilina: sp. zn.: 2 To/74/2013.“*. Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 6 Nt 2/2014 z 25. novembra 2014 v spojení s napadnutým rozhodnutím krajského súdu zamietol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3. Z vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že *„Návrh na povolenie obnovy konania... odôvodnil tou skutočnosťou, že bol prvostupňovým súdom odsúdený za spáchanie trestného činu, najmä na základe výpovedí poškodených. Obidvaja poškodení v priebehu konania zmenili výpovede, kde uviedli, že skutok nemal spáchať odsúdený [REDAKOVANÉ], ale osoba jemu podobná. Výpoveď zmenili bez akéhokoľvek nátlaku alebo vyhrážania. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa ich vlastných tvrdení boli dosť opití si z toho večera moc nepamätali a mohlo sa stať, že za páchatela označili nesprávnu osobu. Túto skutočnosť si uvedomili až neskôr, keď raz v bare za nimi prišla osoba, ktorá sa im začala vyhrážať aby zotrvali na svojej výpovedi ináč budú mať problémy. A práve táto osoba bola nápadne podobná odsúdenému [REDAKOVANÉ]. Po tomto stretnutí došlo k zmene výpovede, lebo si uvedomili, že [REDAKOVANÉ] nespáchal predmetný skutok.“*. Postupu všeobecných súdov

sťažovateľ vytkol predovšetkým to, že „... Okresný súd Námestovo ani porušovateľ sa dostatočne nezaoberal existenciou dôvodov pre povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 4T/11/2012. Všeobecné sudy prijali taký výklad a interpretáciu ustanovenia § 394 zákona č. 301/2005 Z. z., ktorý nezabezpečil plnohodnotnú realizáciu ústavou garantovaných práv sťažovateľa.“. Sťažovateľ je teda presvedčený, že „Záver porušovateľa o neexistencii dôvodov pre povolenie obnovy konania v zmysle ust. §394 Tr. por. v prejednávanej veci je nesprávny a napadnutým rozhodnutím porušovateľa došlo k takému výkladu a interpretácii ustanovenia § 394 zákona č. 301/2005 Z. z., ktorý je nezlučiteľný s Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01)“, v dôsledku čoho „... postupom a rozhodnutím súdu boli porušené... práva sťažovateľa, nakoľko porušovateľ svojím rozhodnutím ponechal v platnosti rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým arbitrárne rozhodol o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos/19/2015-86 zo dňa 24.02.2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 49 Ústavy SR spočívajúce v zásade zákonnosti trestného konania a trestu.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos/19/2015-86 zo dňa 24.02.2015 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 271,82 € a túto poukázať jeho právnomu zástupcovi.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

9. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré

ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

10. Krajský súd v uznesení sp. zn. 1 Tos 19/2015 z 24. februára 2015 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] nie je dôvodná.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Povinnosť vyplývajúca z citovaného zákonného ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., t.j. zistiť skutkový stav veci náležite a v takej kvalite, aby o ňom nevznikli dôvodné pochybnosti, platí nielen pre rozhodovanie o otázke viny a trestu, či nároku na náhradu škody, ale aj pre rozhodovanie ktorejkoľvek otázky, ktorú treba v trestnom konaní riešiť. Uplatňuje sa v každom štádiu trestného konania, teda aj v konaní o povolenie obnovy konania. Preto náležite musí byť zistené tiež to, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Z týchto zistení treba vychádzať pri rozhodovaní.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení

so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Je dôležité tiež pripomenúť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Ďalej treba zdôrazniť, že v konaní o povolenie obnovy konania nie je možné preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,

2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov. Ako už bolo uvedené vyššie, pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Okresný súd v danom prípade postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že v prípade odsúdeného [REDAKOVANÉ] nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 4T/11/2012.

Výrok o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania tak zodpovedá stavu veci a zákonu.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Rozhodnutiu Okresného súdu Námestovo nemožno vytknúť žiadnu chybu či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje. Nadriadený súd zistil, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre jeho záver o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. Okresný súd v napadnutom uznesení veľmi podrobne rozpísal skutkové i právne dôvody, ktoré odôvodňujú

zamietnutie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Nadriadený súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie.

Treba stručne pripomenúť, že odsúdený žiada povoliť obnovu konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 4T/11/2012. Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/11/2012 z 10.5.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/74/2013 z 30.10.2013 bol [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 písm. a) Tr. zák., § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Za tento obzvlášť závažný zločin bol právoplatne odsúdený podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Skutkovým základom pôvodného právoplatného rozsudku bolo zistenie súdu, že odsúdený [REDAKOVANÉ]:

1./ v dobe od 23.15 hod. dňa 30.7.2011 do 00.20 hod. dňa 31.7.2011, po tom, ako vytiahol [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], z diskotéky na parkovisko pred futbalové ihrisko v obci [REDAKOVANÉ], žiadal od neho, aby mu povedal, kde je zväračka [REDAKOVANÉ], kde po zápornej odpovedi vybral z tam stojaceho nestotožneného vozidla palicu, ktorou minimálne päťkrát udrel [REDAKOVANÉ] do rôznych častí tela, potom sa ho opäť opýtal, kde je zväračka a po zápornej odpovedi mu prikázal zatelefonovať [REDAKOVANÉ], aby tento prišiel k nim pred futbalové ihrisko, následne prikázal [REDAKOVANÉ], aby šiel do garáže [REDAKOVANÉ] zväračku nájsť, pričom spôsobil [REDAKOVANÉ] pomliaždenie ľavého ramena, pomliaždenie v oblasti ľavej bedrovej kosti, pomliaždenie a odreninu prednej hrudnej steny, pomliaždeniny a odreniny prednej strany krku, pomliaždenie ľavej paže, nevyžadujúce si vystavenie práceneschopnosti.

2./ po príchode [REDACTED], [REDACTED], na parkovisko pred futbalové ihrisko v obci [REDACTED], sa aj tohto spýtal, kde je zváračka a po zápornej odpovedi ho raz udrel pästou do tváre, v dôsledku čoho [REDACTED] spadol na zem, kde ho [REDACTED] nezistený počet krát udrel palicou do rôznych častí tela, pričom naňho stále kričal, aby mu povedal, kde je zváračka, a potom, čo sa [REDACTED] postavil, vytiahol [REDACTED] plynovú pištoľ a po zamierení smerom na jeho tvár jedenkrát vystrelil, na čo [REDACTED] spadol na zem, pričom [REDACTED] následkom konania [REDACTED] utrpel trieštivú zlomeninu ľavej čeľuste s posunom úlomkov, trieštivú zlomeninu ľavej očnice s posunom úlomkov, viacnásobnú zlomeninu čeľustno-jarmovo-očnicového komplexu vľavo, zakrvácanie do čuchovej prínosovej dutiny obojstranne, zakrvácame do ľavej čeľustnej prínosovej dutiny, krvácanie do ľavej očnej gule s odlúčením sietnice, krvácanie do prednej očnej komory vľavo, pomliaždenie ľavej očnej gule ťažkého stupňa s krvácaním do očnej gule, tržnozmliaždenú ranu v ľavej podočnicovej oblasti s rozpadom rany, krvné podliatiny okoloočnicové obojstranne, vychýlenie nosovej prepážky dolava, ktoré zranenie si vyžiadalo práceneschopnosť v dĺžke viac ako 42 dní s trvalým následkom straty funkcie oka v dôsledku odstránenia ľavej očnej gule so zohyzdením tváre.

Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd konštatuje, že odsúdeným [REDACTED] [REDACTED] v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neboli predložené také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli súdu skôr neznáme a ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste odsúdeného.

Odsúdený [REDACTED] svojím návrhom na obnovu konania principiálne sledoval prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čo je iste v intenciách jeho pôvodnej obhajoby legálne, ale po právoplatnosti odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnova konania. Tento inštitút je striktne viazaný na preukázanie nových skôr neznámych skutočností alebo dôkazov, čo sa v rozhodovanej veci nestalo realitou.

Krajský súd uvádza, že v danom prípade neboli splnené formálne podmienky pre povolenie obnovy konania.

Po preskúmaní spisového materiálu a s prihliadnutím na okolnosti, ktoré vyšli najavo v konaní o povolenie obnovy konania, krajský súd uzatvára, že skutočnosť, že sa súdený skutok stal tak, ako to bolo uvedené v odsudzujúcom rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/11/2012 z 10.5.2013 a spáchal ho práve odsúdený, nebola, a to ani so značným časovým odstupom, spochybnená.

Rovnako treba zdôrazniť, že rozhodujúce pre konečný záver krajského súdu v konaní o povolenie obnovy konania bolo, že trestnú činnosť odsúdeného konkretizovanú vo výrokovej časti namietaného rozsudku preukázali dôkazy vykonané v základnom konaní.

Pokiaľ ide o skutočnosti uvádzané [REDAKOVANÉ] v návrhu na obnovu konania, že bol odsúdený najmä na základe výpovedí poškodených, pričom obaja poškodení v čase skutku boli dosť opití a udalosti z kritického času si moc nepamätali a v priebehu konania tiež zmenili svoje výpovede, že skutok nespáchal on, ale osoba jemu podobná, krajský súd zdôrazňuje, že svedecké výpovede poškodených boli z hľadiska vierohodnosti už hodnotené v rozhodnutí, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné trestné konanie. Tieto skutočnosti odsúdený namietal aj v podanom odvolaní a zaoberal sa nimi aj krajský súd. Možno uzavrieť, že obidva súdy (okresný súd aj odvolací súd) v pôvodnom konaní výpovede poškodených, o ktoré opreli výrok o vine, skúmali z hľadiska ich vierohodnosti aj s prihliadnutím na skutočnosti uvádzané odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania. Súdy ako hodnoverné vyhodnotili výpovede poškodených z prípravného konania, pri ktorých odsúdeného jednoznačne usvedčovali zo spáchania súdeného obzvlášť závažného zločinu vydierania. Poškodení podrobne opísali priebeh skutku, ako aj to, že sa ho jednoznačne a bezpečne dopustil práve odsúdený [REDAKOVANÉ]. Treba konštatovať, že poškodení prvotné výpovede učinili v krátkom čase po spáchaní súdeného skutku. Ako vyplynulo zo spisového materiálu, odsúdený aj obidvaja poškodení majú trvalý pobyt v obci [REDAKOVANÉ], v ktorej od narodenia žijú, a je vylúčené, že by sa poškodení zmýlili v identifikácii a opoznaní osoby, ktorá ich mala v kritickom čase vydierať a spôsobiť im ťažkú ujmu na zdraví.

Svedok - poškodený [REDAKOVANÉ] vo výpovedi v prípravnom konaní 24.8.2011 (č.l. 46-47 spisu) v podstatnom uviedol:

- „**██████████** mi telefonoval, aby som prišiel na parkovisko pred futbalové ihrisko, že mi chce niečo povedať. Hneď na to som vyšiel sám pred ihrisko a videl som **██████████**. Pristúpil som k nemu a pri ňom som videl stáť **██████████** a **██████████**, ktorých osobne poznám, som si na sto percent istý, že to boli oni, poznám ich veľmi dobre.

- **██████████** poznám minimálne 6-7 rokov.

- V ten večer ma určite napadol **██████████**, ... bol to **██████████**, ktorý mi povedal, že nech sa neopieram o jeho auto, lebo ma zabije.

- **██████████** sa ma hneď spýtal, že kde je tá zväračka.

- A hneď na to ma **██████████** aj udrel - päšťou do tváre.

- Na to som dostal ďalšiu bitku - bil ma len **██████████**.

- Ďalej si spomínam, že keď som sa postavil, **██████████** mal v ruke palicu.

- Zrazu na mňa mieril **██████████** pištoľou. Mieril mi na tvár a vystrelil. Myslel som si, že je to naozajstná pištoľ, veľmi som sa zľakol a bál.

- Aj potom, ako som po výstrele z tej pištole ležal na zemi, sa ma **██████████** stále len pýtal, kde je tá zväračka.

- V dôsledku toho, že **██████████** mi vystrelil z pištole na tvár z bezprostrednej blízkosti, prišiel som o ľavé oko.“

Pokiaľ ide o list poškodeného **██████████** zo dňa 16.12.2013, ktorý sa nachádza na č.l. 593-594 základného spisu sp.zn. 4T/11/2012 a je aj súčasťou spisu Okresného súdu Námestovo sp.zn. 6Nt/2/2014, treba konštatovať, že uvedený list nemá takú dôkaznú silu, aby zvrátil usvedčujúcu výpoveď poškodeného **██████████** z prípravného konania v spojení s ďalšími priamymi dôkazmi a nepriamymi dôkazmi vykonanými v tejto veci (svedecká výpoveď poškodeného **██████████** a svedkyne **██████████**, ako aj znalecký posudok z odboru zdravotníctvo-chirurgia, v ktorom sú podrobne popísané zranenia, ktoré boli poškodeným spôsobené) a ktorý list by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste odsúdeného.

Okresný súd rozhodol správne, keď z dôkazov navrhovaných odsúdeným v konaní o povolenie obnovy konania vykonal len výsluch svedkyne **██████████** a vykonanie ostatných dôkazov (opätovný výsluch poškodeného **██████████** v súvislosti s jeho listom zo 16.12.2013) odmietol, nakoľko aj podľa názoru nadriadeného súdu sa týkajú okolností,

ktoré bolo možné zistiť už skôr navrhovanými dôkazmi, ktoré boli v pôvodnom konaní vyhodnotené a na základe nich bolo rozhodnuté.

Svedeckú výpoveď [REDAKOVANÉ] aj nadriadený súd vyhodnotil ako nedostatočne spôsobilú na rozhodnutie o nevine odsúdeného vzhľadom na už ustálený skutkový stav a dôkazy vykonané v základnom konaní. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď odmietol vykonať výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal vypovedať na podklade výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorej výpoveď však bola súdom vyhodnotená ako nevierohodná.

Podľa názoru krajského súdu dôvody uvádzané odsúdeným [REDAKOVANÉ] neboli vzhľadom na uvedené skutočnosti spôsobilými pre povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci, neboli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste odsúdeného.

Sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] proti napadnutému uzneseniu okresného súdu preto krajský súd zamietol ako nedôvodnú postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por...»

11. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Dané východiská nachádzajú svoje uplatnenie aj v konaní všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania. V dôsledku uvedeného považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj z uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Nt 2/2014 z 25. novembra 2014, ktorý v podstatnom uviedol:

«Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku v znení neskorších zmien a doplnkov, obnova konania, v ktorej sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Odsúdený priamo ako aj prostredníctvom svojej obhajkyne požiadal súd, aby verejné zasadnutie ohľadom návrhu na povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci vykonal v jeho neprítomnosti, zároveň predložil súdu splnomocnenie udelené [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na preberanie poštových zásielok a zároveň určil splnomocnenca na preberanie poštových zásielok, prostredníctvom poštového úradu. Keďže súd v predmetnej veci nepovažoval za potrebné vypočuť k predmetu verejného zasadnutia odsúdeného, verejné zasadnutie vykonal v jeho neprítomnosti podľa § 293 ods. 7 Tr. por. a na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. 11.2014 vypočul v podnete navrhnutú svedkyňu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].

Svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala, že v januári 2014 sa vrátila z [REDAKOVANÉ] a dopočula sa o odsúdení [REDAKOVANÉ] a keďže bola svedkom udalosti, sama sa prihlásila ako svedok. Ku skutku uviedla, že dňa 30.07.2011 sa nachádzala na ihrisku v [REDAKOVANÉ], chcela pred odchodom do [REDAKOVANÉ] pozdraviť všetkých známych. Počas zábavy na ihrisku stretla dlhoročného kamaráta [REDAKOVANÉ], ktorý pochádza z [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a zdržiavala sa v jeho spoločnosti. Asi o 22.50 hod. si privolala taxík a spolu s kamarátom [REDAKOVANÉ], ako vychádzali z ihriska smerom na parkovisko, videla prísť nejaké čierne auto a všimla si, že z tohto auta vystúpil [REDAKOVANÉ]. Počas doby ako čakala na taxík si spolu s [REDAKOVANÉ] zapálili cigaretu, stáli asi 2-3 metre od vozidla, na ktorom prišiel [REDAKOVANÉ], pričom počas celej doby videla ako [REDAKOVANÉ] stojí pri vozidle

██████████, boli oboznámené znalecké posudky z odboru zdravotníctva a znalecký posudok KEU PZ č. PPZ-KÚ-SL-EX-2011/2943, zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou, lekárske správy. Na podklade takto vykonaného dokazovania, bolo vo veci rozhodnuté o vine a treste prvostupňovým súdom, pričom rozhodnutie prvostupňového súdu bolo predmetom aj preskúmania odvolacieho súdu, ktorý zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o vine a treste a vo veci sám meritórne rozhodol, pričom sa stotožnil s vykonaným rozsahom dokazovania a s výnimkou úpravy okolnosti spáchania skutku a právnej kvalifikácie, v podstate sa stotožnil aj s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom. Odvolací súd odvolacie konanie uzavrel stým, že dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom bolo bezpečne preukázané, že obžalovaný spáchal skutky spôsobom a za okolnosti uvedených vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu. Na návrh odsúdeného súd vypočul na verejnom zasadnutí svedkyňu ██████████, aby posúdil, či sa jedná o dôkaz, ktorý by zakladal dôvod, aby súd vyhovel návrhu na povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci. Pri hodnotení výpovede svedkyne ██████████ súd prihliadal najmä k vnútornej štruktúre jej výpovede, či neodporuje v podstatných okolnostiach ostávajúcim dôkazom, ďalej prihliadal k logickým súvislostiam a pod. Súd však neuveril výpovedi svedkyne, že bola priamym očitým svedkom súdeného prípadu, nakoľko jej výpoveď nezapadala v podstatných častiach ani do výpovede obž. ██████████ a ani do výpovede svedkov ██████████, ██████████, ██████████, ██████████. V tomto smere súd uvádza, že ak by sa svedkyňa nachádzala v čase incidentu na inkriminovanom mieste, bola by svedkom stretu medzi ██████████ a ██████████, o ktorom vypovedali všetci vyššie uvedení svedkovia, vrátane ██████████. Konkrétne išlo o udalosť, ktorú ██████████ popísal tak, že ako stál na parkovisku pri vozidle, prišla k nemu ██████████, ktorá mu svietila do tváre mobilom a tvrdila, že jej dobil manžela, pričom o uvedenej udalosti vypovedali všetci vyššie spomenutí svedkovia, vrátane svedkyne ██████████. Svedkyňa ██████████, ktorá podľa jej vyjadrenia bola na parkovisku po celú dobu ako sa tam zdržiaval ██████████, od jeho príchodu až po jeho odchod, na otázku predsedníčky senátu uviedla, že počas celej doby sa na parkovisku nič výnimočné neudialo, nebola svedkom žiadnej bitky a ██████████ pozná iba z videnia, toho večera ju iba zaregistrovala niekde v bare, ale na parkovisku pred

ihriskom ju vôbec nevidela. Súd tak výpovedi svedkyne, ktorá sa snažila presvedčiť súd, že [REDACTED] súdený skutok nespáchal, pretože ako bol na parkovisku, na parkovisku celú dobu stála od neho vzdialená iba 2-3 m, pričom nič výnimočné sa tam nestalo. Uviedla, že [REDACTED] iba stál pri svojom vozidle a rozprával sa s [REDACTED] a inou osobou. Svedkyňou tvrdené skutočnosti nezapadajú ani len do výpovede [REDACTED] a [REDACTED], ktorých svedkyňa označila.

Pokiaľ súd odmietol vykonať výsluch svedka [REDACTED], bolo tomu tak preto, že výsluch tohto svedka navrhla obhajoba na podklade výpovede svedkyne [REDACTED], ktorej výpoveď súd vyhodnotil ako nevierohodnú. Pokiaľ ide o návrh na výsluch svedka [REDACTED], a to v súvislosti s obsahom jeho listu na 61. 593-594, súd k tomuto návrhu uvádza, že v predmetnom liste nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdom oboch stupňov v čase rozhodovania o vine obžalovaného. Tvrdenia svedka [REDACTED] v liste sú zhodné s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní dňa 28. 2. 2013, kde zmenil svoju predchádzajúcu výpoveď z prípravného konania, ktorá mu bola následne prečítaná za účelom odstránenia rozporov, a potom v rámci hodnotenia dôkazov, táto jeho výpoveď bola vyhodnotená súdmi oboch stupňov v rámci svojich meritórnych rozhodnutí. Aj tento návrh bol preto súdom odmietnutý. V tejto súvislosti súd ešte dodáva, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a zo samotnej úpravy tohto inštitútu v Trestnom poriadku vyplýva, že predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania obnovy konania sú striktné vymedzené tak, aby tento mimoriadny opravný prostriedok nebol chápaný len ako ďalšie odvolanie, ktorým sa navrhovateľ domáha iného hodnotenia dôkazov.

V danom prípade súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že k naplneniu zákonných podmienok na povolenie obnovy konania nedošlo a preto návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol...»

12. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci

ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02), a taktiež ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľa, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jeho práva na súdnu ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

13. Ústavný súd v prvom rade vo všeobecnej rovine poukazuje na to, že v konaní o povolení obnovy konania nie je povinnosťou konajúcich súdov a priori prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovazujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (vrátane príslušnej časti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, s ktorým sa stotožnil krajský súd, pozn.) ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy

vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.) je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí (vychádzajúc a vyslovujúc súhlas s právnym názorom okresného súdu, pozn.) z hľadiska právnej argumentácie postačujúcim a zrozumiteľným, ako aj ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predstreté nové dôkazy za spôsobilé na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci. K zmenenej výpovedi poškodeného [REDACTED] okresný súd konštatoval prítomnosť tohto dôkazu už v pôvodnom konaní a výpoveď [REDACTED] vyhodnotil ako nevierohodnú, pretože, citujúc vyjadrenie okresného súdu, „... jej výpoveď nezapadala v podstatných častiach ani do výpovede obž. [REDACTED] a ani do výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]“. V nadväznosti na uvedený záver okresný súd nepripustil výpoveď ďalšieho svedka [REDACTED], ktorého výpoveď mala potvrdzovať okolnosti výpovede svedkyne [REDACTED], ktorej výpoveď bola vyhodnotená ako nevierohodná, a to v konfrontácii s výpoveďami svedkov a samotného sťažovateľa ako odsúdeného. Sťažovateľ teda v konaní o povolenie obnovy konania neprodukoval žiadny nový dôkaz, ktorý by bol potenciálne spôsobilý naplniť zákonnú dikciu § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Inými slovami, vychádzajúc z obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu (s prihliadnutím na závery okresného súdu, pozn.), ústavný súd je toho názoru, že interpretáciou dotknutých ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku konajúce súdy sťažovateľovi jasne vysvetlili podmienky obnovy konania, teda pojem nového dôkazu a skutočnosti a s tým súvisiaci rozsah dôkazného procesu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania. V záveroch, ktorými vo veci konajúce súdy vyhodnotili sťažovateľom produkované dôkazy za nespôsobilé na prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ústavný súd nezistil známky ústavnej diformity.

14. V širších súvislostiach poukazuje ústavný súd na komentované znenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku podľa ktorého „Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie

objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi... Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (napr. výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede tzv. spolupracujúceho svedka). Ak by v dôsledku tohto dôkazu došlo k podstatnej zmene výpovede svedka, predmetom hodnotenia súdu musí byť aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu.“. (Štefan Minárik a kolektív. Trestný poriadok, stručný komentár. Druhé, prepracované a doplnené vydanie. Iura Edition, 2010).

15. V tejto súvislosti upriamuje ústavný súd pozornosť sťažovateľa na platnú judikatúru týkajúcu sa obnovy konania (R 6/1997), v zmysle ktorej „V konaní o povolení obnovy nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa... obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy... nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.“.

16. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich

záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu (odvolávajúc sa aj na právne závery okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil, pozn.) ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie formálnych podmienok obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu (vrátane záverov okresného súdu, ktoré krajský súd odobril, pozn.) a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Článok 49 ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva alebo slobody, ale je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest v prípade ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (napr. III. ÚS 61/01, III. ÚS 107/08). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach veci nezistil žiadne porušenia zákona, ktoré by mohli znamenať porušenie čl. 49 ústavy, pretože sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania dvoch skutkov kvalifikovaných ako pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. a), § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (okresný súd pôvodne postihol konanie sťažovateľa ako dva samostatné skutky kvalifikované ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, čomu zodpovedala aj výmera uloženého trestu, toto pochybenie odstránil krajský súd v odvolacom konaní, pozn.), za ktorý zákon umožňoval uložiť trest odňatia slobody v trvaní/rozmedzí od desať rokov do dvadsať rokov odňatia slobody, pričom sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici trestnej sadzby. Trest bol teda sťažovateľovi uložený v rámci zákonom ustanovenej

trestnej sadzby. Taktiež trestnoprávna kvalifikácia konania sťažovateľa zodpovedala zákonnej dikcii trestného činu vydierania podľa § 189 Trestného zákona.

18. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu (vrátane príslušnej časti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, pozn.) a s prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, IV. ÚS 277/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015